

Věra Benešová vzpomíná na válečná léta a osvobození Hustopečí

Autorský tým: Karolína Tihlářová, Karolína Zechmeisterová, Kristýna Krčková

Škola: ZŠ Komenského, Hustopeče

KAROLÍNA T.

V Evropě zuří druhá světová válka. Věra Benešová z Hustopečí nedávno začala chodit do školy. Malým oknem ve střeše pozoruje sousední hostinec. Vidí a slyší skupinu hajlujících osob. Je tak svědkem něčeho, čemu ještě nedokáže úplně porozumět. Tuší ale, že něco není v pořádku.

PANÍ BENEŠOVÁ

„Skandované tleskání a samozřejmě i ty jejich výkřiky. Ale popravdě řečeno to pro mě bylo docela bych řekla hrozné. To jako mně šel i mráz po zádech.“

KRISTÝNA K.

Hustopeče jsou v době jejího dětství převážně německé. Soužití s německými sousedy ale malá Věra jako problém nevnímá. Jedna negativní reakce ji však přece jen zaskočí.

PANÍ BENEŠOVÁ

„Byli tam asi tři kluci, kteří když mě uviděli, tak na mě jaksí začli volat: „Česká svině - die Böhmische Sau!“ A já jsem na to nic neříkala, pelášila jsem hezky dál.“

KAROLINA Z.

Je jaro 1945. Rodina Věry čeká na konec války ve sklepě jejich domu. Dědeček se rozhodne přečkat osvobození v bunkru na zahradě a s velkým nadšením vyhlíží Rudou armádu.

PANÍ BENEŠOVÁ

„Bylo časně ráno a někdo bouchal na vrata, na sklep. A tak tatínek hrdinně vyšel nahoru a oni tam byli nějakí takoví jako byli nevím co to bylo za šarže, každopádně to byli velice pěkní chlapi.“

KAROLÍNA T.

Rodiče zakazují Věře v čase osvobození chodit ven mezi lidi. Risk jít mimo zahradu je vysoký v mnoha ohledech. Pro bezpečí žen v rodině do města mohou jen muži.

PANÍ BENEŠOVÁ

„Mě každopádně nepouštěli. Pro mě byla zahrada. Chodili jsme tady zadem jako protože to byla rovná cesta k babičce. Tak jako tam jsem byla na vzduchu, ale vždycky s doprovodem, šátek na hlavě, protože to už jsem byla dvanáctiletá holka, to už bylo tak jaksí trochu nebezpečné.“

KRISTÝNA K.

Jednoho dne jejího dědečka požádá sovětský velitel, aby ho zavedl do nedalekých Staroviček. Při cestě zpět ho ale zastavuje hlídka, která si jeho přítomnost na místě bojů nenechá vysvětlit.

PANÍ BENEŠOVÁ

„Nepomohla mu žádná ruština, nic. Vysvětloval jim s kým tam byl, proč tam byl, každopádně ho tak zmlátili, že děda se z toho velice, velice dlouho vzpamatoval. A pak tedy jaksí prohlašoval, že sedm let na ně čekal, ale že do smrti na ně nezapomene.“

KAROLINA Z.

Po válce dostala Věra Benešová možnost studovat na farmaceutické fakultě v Brně. Nabídku přijala a zkoušky úspěšně složila. Po vystudování na základě umístěnek pracovala v různých částech republiky. Našla i životní lásku. Po nějaké době se do Hustopečí vrátila a pracovala v místní lékárně.

PANÍ BENEŠOVÁ

„Moje motto je to, že nemám nikomu dělat to, co nechci, aby mi dělal ten druhý.“